

Ta như loài sâu khờ dại

Nguyễn-Thế-Hùng 62

Anh lãng quên vườn trăng cũ,
Mãi phiêu du ngát hương đời,
Em ngồi vắt từng sợi nhớ,
Mà chưa khô hết ngậm ngùi.
Giếng em hạ xưa khô cạn,
Anh về rót ngập dấu yêu,
Bên nhau tưới mùa hạn hán,
Kẻ vai ươm mộng ban chiều.
Sợi tình anh giăng trăm ngõ,
Thôi em chạm lưỡi ngọc tù,
Nắng hồng phai từ dạo đó.
Trăng yêu ngan ngát tương tư.
Ta như loài sâu khờ dại,
Loanh quanh lá cỏ đa tình,
Xin mùa đông dài mãi mãi,
Yêu đi anh... kéo bình minh.
Em gom từng phiến u hoài,
Miên man về phơi lối cũ,
Tình mong manh như khói mây,
Yêu đi... kéo đời vụn vỡ!

